

een half-mythische natuurvoorstelling en de quasi-onnozele maar vrij subversieve houding van de toneelmaker tegenover vooral dat eerste 'grootse' schouwspel, zijn niet meer, en leven ook niet meer in de gedachten van het publiek.

En hier heeft Michel Dezoteux een verkeerde kaart getrokken. Hij vergaapt zich aan Shakespeares bloemrijke taal en fantasievolle capriolen, en zet die als een ware Walt Disney nog eens extra in de verf. Geen moeite wordt gespaard, geen inval is te gek of ze wordt wel eens uitgeprobeerd, en daarbij worden de grote middelen - althans wat betreft machinerie, decorbouw en kostuums - niet geschuwd. Maar het blijven wel invallen, losse collages met de makkelijke poëzie van video-clips. Dezoteux neemt voetstoots aan dat uit die vrije beeldenwaterval het potentieel van de tekst naar voren zal komen, maar net het omgekeerde gebeurt natuurlijk. De signatuur van de maker van de voorstelling verdringt de schriftuur van de tekst; de tekst wordt snel, sentimenteel en opvallend ver-'designed'. Walt Disney is onder andere: negeren van de historische context van een verhaal, en dat is precies wat hier gebeurt.

De beeldrijckdom heeft nog een ander, en wel zeer ironisch nadelig gevolg. De noodzaak van de aanwezigheid van de acteurs voor elkaar, en voor het publiek, is voortdurend zoek. Ze reageren niet op elkaar,

maar voeren hun nummer op. De ingesleten sporen van een theatertraditie, van gezwollen declamatie tot overgrote gestiek, worden onder het oppervlak van de mise en scène voortdurend zichtbaar. Alsof de discipline van een opleiding - die teruggaat op finaal het Franse hoftheater - op bijna dwangmatige wijze opduikt daar waar geen ernstig werk gemaakt is van het denken over acteren. En ook daarin staat de voorstelling haaks op Shakespeares theater.

Niet alleen qua decor, maar ook door het aantal acteurs (17!) is dit een groot en duur spektakel, resultaat van een samenwerkingsverband tussen Le Cargo/Maison de la Culture de Grenoble/Théâtre Varia. Helaas, alle inspaningen blijken een maat voor niets geweest te zijn.

Pieter T'Jonck

Songe d'une nuit d'été. Gezelschap: Théâtre Varia; tekst: Shakespeare; regie: Michel Dezoteux, decor: Gérard Poli; kleding: Catherine Somers; met: Jacob Ahrend, Christoph Guichet, Christian Hecq, Philippe Jansette, Sophia Leboutte, David Quertiniez, Laetitia Reva e.a.; productie: Cargo/Maison de la Culture Grenoble en Théâtre Varia.

Gent

Time Festival

In de tweede helft van mei vond in Gent het eerste *Time Festival* plaats, een samenwerkingsverband tussen kunstencentrum Vooruit, het Museum van Hedendaagse Kunst, het Nieuwpoorttheater en een twintigtal andere Gentse plateaus dat zich tot doel stelde het publiek een blik te gunnen op de verschillende kunstvormen van het 'andere' Amerika. Zowel publieke opkomst als kwaliteit van de verschillende voorstellingen, performances en lunchvoorstellingen liepen sterk uit elkaar, en bij een volgende editie zullen de organisatoren zeker het al te fragmentarische karakter van de eersteling moeten proberen te vermijden. De regelmatige bezoeker kon zich achteraf inderdaad de vraag stellen of hij wel degelijk een beeld van de Amerikaanse kunstscène in de marge had gezien zoals het organiserende triumviraat had beloofd. De globale indruk is er een van gebrek aan samenhang met weliswaar uitschieters, maar het eerste *Time Festival* miste duidelijk visie.

Het muziektheatergedeelte draaide rond spilfiguur Rinde Eckert, die samen met Margaret Jenkins in verschillende producties te zien was. Eckert is in eerste instantie een bijzonder imposante figuur die naast zanger-danser ook componist, schrijver en regisseur is. Deze multifunctionaliteit is zowel zijn sterkte als zwakte; wie hem één keer ziet staat vol bewondering voor de eigen vorm van muziektheater die hij gecreëerd heeft, wie meerdere producties bekijkt ontdekt de nodeloze herhalingen, het uitmelken van de eigen creatieve groeiprocessen. *Dry land divine and other stories* bijvoorbeeld viel op door het verfrissende van het concept (een Amerikaanse loser die in de desperate woestijn zwerft wordt door het samenspel tussen zang, verhaal en performance getypeerd als een figuur die nu eenmaal zo is, en niets kan daar verandering in brengen). De samenwerking met componist Paul Drescher bracht echter aan het licht waarom Eckert in Amerika nooit verder dan de cultstatus geraakt is: wie één show gezien heeft weet meteen al hoe de volgende geconcipeerd is, en de talrijke kleine vondsten kunnen daaraan niet verhelpen.

Heel andere koek was Ann Papoulis. In een pure dansvoorstelling bracht zij een beklievende Medea ten tonele, een bij wijlen schrijvende fi-

guur die echter over de nodige weerbaarheid beschikt om ondanks de fundamentele onverenigbaarheid met het wezen Man te overleven.

Haar furieuze energie wordt afgewisseld met een verrassende ingetogenheid die je als toeschouwer van het eerste tot het laatste ogenblik ademloos doet toekijkend, afwachgend welk konijn ze nu weer uit haar toverhoed zal toveren. Met de mythische figuur van Jason, die zowel tekstueel als letterlijk fysisch neergesabeld wordt, op de achtergrond, brengt Papoulis in *Medea* een vernieuwende vorm van danstheater. Haar eigenzinnige teksten geven toegang tot een fascinerende wereld vol ontrouw, haat en bitter sarcasme dat je leert dat alles, ook de grootste ellende, kan gerelativeerd worden.

Evenzeer pakkend was de zestigjarige Rachel Rosenthal, een kale imposante vrouw die op humoristische wijze een dramatisch sterke evocatie neerzette van een vrouw die zich op latere leeftijd plots bevrijdt van alle dagelijkse beslommeringen en met een Amerikaanse 'van' de eenzaamheid opzoekt. Verder verdient Shelly Hirsch, eerder al in het land met minder opgemerkte producties, eveneens een vermelding. Met fragmenten van haar nieuwe productie *O little town of East New York* bracht ze een ontroerende evocatie van de kleine kantjes van het leven in de troosteloze New Yorkse sloppenwijken, meteen de ideale smaakmaker voor het Vertelfestival waarin ze in het najaar opnieuw te Gent te zien is.

Minder geslaagd vonden we *Los Angeles Poverty Department*, een groep daklozen en werkloze acteurs uit LA die een dramatisch weinig zeggende voorstelling brachten en poppenspeler Paul Zaloom, maar zo kunnen we nog een tijdje doorgaan. Zoals gezegd ontbrak het bij het eerste *Time Festival* aan coherentie, aan een rode draad waaraan je je kan vastklampen.

Al zijn Rome en Parijs niet op één dag gebouwd natuurlijk.

Stefaan Van Laere

Songe d'une nuit d'été (Théâtre Varia) - Foto J.P. Maurin